

בית דין ירושלים

לדיני ממונות ולבירור יוחסין

השביח את אחוזי הבניה של הבנין המשותף

תיק ממונות מס' 1926-עג

(מהד' ו כסלו)

נושא הדיון

א' רצה לבנות תוספת יחידת דיור על הגג בהסכמת השכנים ובחתימתם, ובכדי לקבל אישור בניה מהרשויות הוצרך להכין תב"ע חדשה על כל הבנין, למרות ששאר השכנים לא רצו להוסיף לדירותיהם. בתב"ע החדשה ניתנו אפשרויות בניה על הגג לדיירי הקומה השלישית, ולשתי הקומות התחתונות ניתן אישור לתוספת אגף להרחבת דיור בחזית הבנין. לאחר שא' בנה על הגג, מבקש גם ב', שכנו מהקומה השלישית, לבנות על הגג לעצמו, וא' תובע ממנו מחצית מהעלות של השנת תב"ע חדשה, הכוללת תכניות אדרכליות וכו', ומסתכמת בכ-70.000 ש"ח.

ב' משיב שמאחר שהתב"ע החדשה משביחה גם את שאר הדירות בבנין, אינו חייב לשלם לא' אלא שישית מעלות ההוצאות. א' טוען שמכיון שרק הם נהנים מההשבחה צריכים שניהם להתחלק בכל העלות.

עוד טוען ב' שמכיון שאין לא' קבלה כתובה מהאדריכלית על התשלום שקבלה, אינו מאמין לא' שזה אכן הסכום ששילם. א' משיב שזה המחיר שלוקחים אדריכלים עבור השנת תב"ע חדשה, וזה עלות ההשבחה שקבלו, וב' חייב לשלם זאת לא' גם אם האדריכלית עשתה זאת עבורו בחינם.

עוד טוען ב' שחוץ מתוספת בניה על הגג, השביח א' לעצמו גם הכשר על מחסן בקומת הקרקע, מה של הושג לב', ולכן חייב א' להשתתף במימון השנת התב"ע יותר ממנו. עוד הוא טוען שלא ידע כלל שחותם על תכנית הכשר על מחסן לא', ואילו היה יודע לא היה חותם. א' משיב שענין המחסן מוזכר במפורש בכל התסריטים והתכניות של התב"ע החדשה עליהם חתם ב', ואינו יכול לטעון שלא ידע.

הצדדים מספרים לבית הדין שכבר היו בבי"ד אחר בתביעה זו, וביה"ד קמא חייב את ב' בכמחצית מעלות השנת התב"ע, אלא שהם הסכימו לחזור ולדון בכך בבית דין זה כאילו לא נפסק עדיין כלום.

פסק דין

- א. ב' חייב לשלם לא' סכום מסויים בגין עלות השגת התב"ע.
 ב. שאר התביעות נדחות.

(-) אברהם דוב לוי, אב"ד (-) יהושע ווייס (-) מרדכי אהרן הייזלר

השאלות לדיון

- א. השביח את דירת חברו באישורים לתוספת בניה לאחר שהגיש תב"ע לעצמו.
 ב. נהנה מחסרונו של חברו ואחר זמן גילה דעתו שרוצה בהנאה זו, כמה חייב לשלם למהנה.
 ג. כשאין למהנה ראייה כמה הוציא.
 ד. חתם וטוען שלא ידע על מה הוא חתם.
 ד. מי שנפסק דינם בבי"ד ראשון, והחייב אינו מקיים את חובו, ואח"כ הסכמימו שני הצדדים לחזור ולדון על הכל בבי"ד שני.

תשובה

א. עשה מלאכה לחצירו אך לא היה השבח שהשביח צעין, נסתפקו בגמ' צ"ק קא א' יש שבח סמנין על הלמר או אין שבח סמנין על הלמר וכו'. ובתוס' שם ד"ה או דלמא כתבו: תימה הרי נהנה שלמרו מעולה צדמים יותר וישלם מה שנהנה, כמו אכלה מלידי רחצה דפ"צ יט ב וכו'. ויש לחלק דהנאה דהכא אין צאה ע"י מעשיו ולא ע"י מעשה בהמתו וכו'. א"כ הנאה דהכא לא השיבא הנאה שאין אלא נוי בעלמא יותר. וכתב ארמו"ר ז"ל בפסקי דין ירושלים כרך ג עמ' רא עפ"י דרכו של מו"ר גאון ישראל הגר"ש שקאפ ז"ל שאם אין שבח סימנים ע"ג הלמר לא חשוב האי יפוי מראה לשבח צכמות ואיכות ורק הוא מעולה צדמים, ושבח זה בשיווי הלמר אינו נקרא שבח כדי שנאמר שיזכה בו מכח הלמר, דהסימנים אינם יתרון צלמר עד שנאמר שנכנסו לרשותו. וקושית התוס' היתה שמ"מ הנאה אית ליה דלמרו מעולה צדמים, והוי זה נהנה וזה חסר, וע"ז תירלו דעל הנאה אינו חייב רק אם נעשה ע"י מעשיו או מעשה בהמתו, ובתי' הב' תירלו דכיון דאינו אלא נוי בעלמא לא חשוב הנאה אף דמעולה צדמים, אינו רק כדבר שאין גופו ממון. ולתירוץ א' ומכ"ש לתי' ב', אין כאן שבח צעין אס אין שבח סימנים ע"ג הלמר, רק יתרון שיווי

דמים, ויתרון שיווי דמים בלי שצח כמות ואיכות הוא דבר שאין בו ממש. ע"כ. לפי"ז מש"כ תוס' שם קב צ ד"ה מי, דיכול האומן לתצוע שכרו מהאשה שמ"מ היא נהנית ממעשה ידיו אף אם אין שצח סימנים ע"ג הזמר, ל"ל כמש"כ במרכה"מ גזילה פ"ג ה"י ושו"ת ישועות מלכו חו"מ סי' כב שלסוצריס שאין הנאת הנוי של הצביעה חשובה הנאה, פטור מלשלם לו שכר מלאכתו.

אמנם בתומים סי' פט ס"ק ח וקלוה"ח שם ס"ק ד בשם פנ"י צ"מ קיב צ כתבו דהעושה מלאכה לחצירו שלא מדעתו ולא השציח לו שצח צעין חייב ליתן לו שכר כדין יורד לשדה העשויה ליטע ומשלם לו כפחות שצפועלים באתו מקום. וכ"פ הרמ"א בשו"ע סי' רסד סעי' ד. ועיי' שערי ישר ש"ג פכ"ה שלדעתם נחשב כאילו שכרו צפירוש. ועיי' פס"ד ירושלים כרך ז עמ' שג.

ב. בגמ' צ"ק כ א וצ: הדר בחצר חצירו שלא מדעתו לריך להעלות לו שכר או אין לריך, היכי דמי, חילימא בחצר דלא קיימא לאגרא וגזרא דלא עביד למיגר, זה לא נהנה וזה לא חסר, אלא בחצר דקיימא לאגרא וגזרא דעביד למיגר, זה נהנה וזה חסר, לא לריכא בחצר דלא קיימא לאגרא וגזרא דעביד למיגר, מאי מצי א"ל מאי חסרתיה, או דלמא מצי אמר הא איתהנית וכו'. תנן, המקיף חצירו משלם רוחותיו וגדר את הראשונה ואת השניה ואת השלישית אין מחייבין אותו, הא רביעית מחייבין אותו, ש"מ זה נהנה וזה לא חסר חייב, שאני התם דא"ל את גרמת לי היקפא יתירא. ת"ש א"ר יוסי אם עמד ניקף וגדר את הרביעית מגלגלין עליו את הכל, טעמא דגדר ניקף הא מקיף פטור, ש"מ זה נהנה וזה לא חסר פטור וכו'.

ובתוס' ד"ה טעמא דניקף הא מקיף פטור: ואפילו רצנן לא פליגי אלא משום דא"ל את גרמת לי היקפא יתירא. וא"ת ואי זה נהנה וזה לא חסר פטור, אפילו עמד ניקף נמי? וי"ל שאני עמד ניקף דגלי אדעתיה דניחא ליה בהולאה. ולא דמי לדר בחצר חצירו דלא גלי אדעתיה אלא בחינס. ע"כ. וכתב בנחלת דוד: נלענ"ד דלא בגלוי דעתא דניחא ליה בהולאה תליא מילתא רק בגלוי דעתא דניחא ליה בשמירת שדהו תליא מילתא וכו', והיינו טעמא דהכותל או גדר השדה הוא לריך לזה כמו לזה, ומן הדין היו מחייבין לצנותו בשותפות, אלא משום דהוי צקעה ומקום שנהגו שלא לגדור הוא, לכך מצי למימר אלא לא צעיינא בשמירת שדי כלל, אבל מכיון דגלי דעתיה דניחא ליה בשמירת שדהו מאז נתחייב למפרע בתשלומי הכותל כדין שותף. וא"כ אין זה ענין כלל לדר בחצר חצירו שלא מדעתו, דהתם לא מהני אום גלוי דעת, ולכך אפילו בגלוי דעתיה דניחא ליה בהולאה נמי פטור וכו' כנלענ"ד פשוט. והנה בטושו"ע סי' שמג פסקו להלכה כדברי התוס' דהיכא דגלי אדעתיה דניחא ליה בהולאה חייב צזה נהנה וזה לא חסר, ולפי מש"כ ליתא להך דינא כלל. גם מהרש"ל ציש"ש סי' טז השיג עליהם צזה וכו'. ומ"מ נראה לדינא כדצריי וכו'. ע"כ מהנחלת דוד.

היולא מדצרי הנחלת דוד צדעת התוס', ושכן הוא להלכה, אם דר בחצר חצירו שלא מדעתו והחצר לא קיימא לאגרא, אע"פ שגילה דעתו דניחא ליה בהנאה זו וגם היה מוכן לשלם עליה שכר, כיון שצעל החצר

לא הפסיד כלום מהנחתו של זה, שהרי לא קיימא לאגרא, אינו חייב לשלם לצעל החזר כלום, ומה שחייב הניקף לשלם למקיף כשגדר רוח רביעית הוא משום שגילה דעתו שמלכתחילה רצה בכך וכאילו היה שותפין בהקפת החזר מהתחלה, ולכן לריך לשלם חצי ממה שהוליא המקיף כשותף.

ויש לדון צכמה שדות של כמה צעלים וגדר הראשון את שדהו משלש רוחותיו ואח"כ גדר שני את הרביעית, ושאר צעלי השדות לא גילו דעתם דניחא להו, כמה ישלם זה שגדר את הרביעית, האם ישלם חצי מהולאות הראשון עבור השדה של השני, או ישלם רק כמה שהשדה שלו הגדילה את הגדר.

והדברים מפורשים בטור סי' קנח צ"ס ר"י דאינו משלם חלקו בכל מה שגדר החילון אלא צמה שכנגד שדהו דוקא אבל לא צמה שאינו כנגד שדהו. והוסף הטור וכתב: ופירש הרמ"ה דהכי עצדין חזינן לכולי ריבועא דארעתיא דחילון צהדי פנימי כדקיימי השתא צתצרתא כמה הוי וריבועא דפנימי כמה הוי צתצרתא, וחזינן חושבן דתצרתא לחודיה כמה הוי מכלל תצרתא דהך רבועא רצא דחילון, אי פלגא פלגא אי תלתא תלתא והוא ניהו שיעור דמחייבין פנימי למיתצ צ לחילון לפוס מאי דאיתיהני לפוס חושבן ארעתיא מכלל כולה היקפא והוא ניהו שיעור היקפא יתירתא דגרס פנימי לחילון. ע"כ. וכן פסק הרמ"א צשו"ע סי' ו שאינו חייב אלא כפי מה שגרס לו היקף יתירה. ועי' סמ"ע ס"ק יט וש"ך ס"ק ד ונתה"מ ס"ק ו צביאור דברי הטור.

לפי"ז צנידון דידן שהראשון השקיע בהשגת התצ"ע עבור תכניות לכל הצנין, ואח"כ אחד מצעלי הצנין גילה דעתו דניחא ליה, נעשה הדבר כאילו היה שותף עם הראשון בהשקעתו - לדעת הפוסקים שגם צצצח שאינו צעין חייב לשלם לו כמו צצצח צעין - ולריך להשתתף אתו צשישית מהולאותיו לפי השומה הפחותה ציותר, ולא יותר, ומזה יש להפחית את ערך ההולאות שהיו לחלקו של אי יותר מצ', כיון שאי השיג צצצ"ע גם את הצניה על הגג כמו לצ', וצנוסף אושר לו גם מחסן, וא"כ חלקו של אי גם צעלות לריך להיות גדול משל צ'.

אמנם מאחר שצצצח שאינו צכמות ואיכות של הדבר עלמו, ורק הוא מעולה צדמים, לדעת התוס' הנ"ל השצח הזה צשוויי הלמר אינו נקרא שצח כדי שנאמר שיזכה צו מכח הלמר, דהסימנים אינם יתרון צלמר עד שנאמר שנכנסו לרשותו, וה"ה אישור תצ"ע לתוספת צניה אינו שצח צכמות וצאיכות של הצית עלמו, אלא שעי' האישור נעשה הצית מעולה צדמים, ושצח זה אינו נקרא שצח כדי שנאמר שיזכה צו מכח הצית, ויכול הנתצב לומר קים לי כהתוס' שאיני חייב. ע"כ נראה לפשר צצכוס מסויים.

ג. כתב השו"ע סי' קנח סעי' ח: אם אין המקיף יכול לצרר כמה הוליא, ישצב כעין דאורייתא ויטול, כיון שצרשות הוליא. ואם אמר שומו לי כפחות שצשומות ואטול צלא שצועה, שומעין לו.

ד. צשו"ת הרשצ"א המיוחסות לרמצי"ן סי' עז פסק דכל שחתם ידו יולא עליו גוצין ממנו מצני חרי, דאפילו לכשתימאי לומר דכשאינו יודע לקרות לא מתחייב, מ"מ מסתמא אני אומר כל שהוא חותם ודאי קרא ואח"כ חתם ומאן לימא לן שאינו יודע וכו' כיון דאפשר דיצע חזקה כיון דחתם ידע וקרא וכו',

דחזקה שכל החתומים יודעים הם לקרות, דכיון דאין להם לסמוך על קריאת אחרים, אף אנו נאמר שלא חתמוהו עד שקראוהו. ועוד וכו' שאפילו כשהמלוה מודה לו שאינו יודע לקרות א"כ שיש עדים שחתם עד שלא קראו מ"מ מתחייב הוא עתה בכל מה שכתוב בו כיון דלא חשש לקרותו וסמך על הסופר, שכל הסומך על נאמנות של אחרים הלא הוא גומר בדעתו להתחייב בכל מה שיאמר מי שהאמין על עצמו והיינו טעמא דשליש וכו' והרי הוא חייב בכל אותו חיוצ. ע"כ. וכן פסק בשו"ע סי' מה סעי' ג לענין שטר בחתימת ידו, וסי' סא סעי' יג לענין כתובה. ועיי' "שורת הדין" כרך ג עמ' רעה ואילך.

ה. עיי' שו"ת מהרש"ם ח"ד סי' קי דאם עבר לד אחד על הפשר יכול הלד השני לצטל את הפשר לגמרי. אך זה דוקא עם ציטל הפשר, אצל אס רק דצר נגד הפשר אך לא ציטלו בפועל בזה כתב המצי"ט ח"א סי' לב שאם לא עשה בפועל נגד הפשר לא מיקרי עובר.

אמנם צניד"ד שהתוצע לא קיים את פסק דין קמא ולא רלה לקיימו גם אחרי אזהרות צי"ד, בזה פסק המהרש"ם שהפשרה צטלה. ויתרה מזו, הרי הלדדים חזרו וחתמו על כתב צוררות של בית הדין, ובכך למעשה ציטלו את הסכמתם הראשונה לאותה פשרה שפסק צי"ד קמא.

אברהם דוב לוין.

ב

א. כ"ל דשינוי תצ"ע הוא שינוי צעין, דבכל רישומי המימשל והעיריה הוא שטר כתוב, ושוויו הרבה מאד, ואכמ"ל. ובפרט שצניד"ד הוא צנה, ובצביל לצנות הוא חייב הוליא הולאות להשיג תצ"ע חדשה, ובפרט לנתה"מ צמי קעח ס"ק ג דכשנתפסו על אותה סיבה אז מ"מ משלם לו, משא"כ צמי רסד צבית האסורים איירי צסתי סיבות, עיי"ש.

ב. ובמי שקבל עליו דיין יחיד לפשר צדינו אס יכול אחרי פס"ד לחזור בו ולדון אלל צי"ד שני, כתב הצ"י צמי כצ מחודשים אות ו מתשוצת הרא"ש וז"ל: מי שקבל עליו דיין יחיד ונגמר הדין אין יכולים לחזור צהס אע"פ ששניהם מתרלים בכך. עכ"ל. וכתב הצ"י דדצר תימה הוא אס שני הצעלי דינים מתרלים מי יעכב על ידס, וכתב דאפשר דאדיינים קאי, כלומר שאע"פ ששניהם מתרלים בכך [היינו שידונו צצ"י"ד אחר ולא שהס ידונו מחדש דאל"ה הרי כותר דין זה להא דסי' יב סעי' ב דאף שמלוה לצלוע מ"מ אחרי פס"ד אסור לצלוע לאותם הדיינים (והש"ך שס כתב צס"ק ו דהדיינים עצמם מותר להם לרלות ולפיים הצע"ד לפשר אחר הפס"ד רק לא צכפיה והצ"ח שס ס"ד חולק עליו)]. מ"מ צע"ד מעכב אחד על הצירו. ועיי"ל דאצעלי דינים קאי דאינס יכולים לחזור צהס ולעמוד צפני צי"ד אחר מפני כבוד הדיין הראשון. עכ"ד הצ"י. וכתב שס הד"מ דמה שכתב הצ"י דאסור לצע"ד לחזור מפני כבוד הדיין אינו נכון, דממ"כ אי כצר נפסק הדין ציניהס הרי לא שייך חזרה דהא כצר זכה והוי חוצ גמור, ואף אי נתרלה לדון צצ"י"ד אחר הרי הוי קנין דצרים ויכול לחזור בו, ואי איירי שהיתה מחילה מפורשת על הפס"ד ומחילה אי"צ קנין, א"כ הוי כאילו התקבלתי ולא הוי כלל ציווי הדיין דהרי את הפסק שלו כצר קיימו ע"י המחילה

וכאילו יש כאן ד"ת חדש ויכולים לעשות כן אם ירלו. והעתיקו הסמ"ע צ"ק ט והש"ך צ"ק ח, והוסיף הש"ך צ"ק ז עפ"י מש"כ צ"ק ח דבאמת אף דקנו מידו יכולים לחזור קודם גמ"ד כששניהם מתרלים. ומש"כ הרא"ש דאחרי הפסק א"א לחזור ולמחול הוא אף במחילה גמורה, ואיירי באופן שחז לאחרי ע"י מחילתו ולכן לא מועיל אף מחילה, ולא משום כבוד הדיין דהרי כל הטעם שכתב הרא"ש לפי הש"ך הוא רק משום חז לאחריני, ומיניה מוכח דצמקום שאין צמחילתו משום חובה לאחריים יכול למחול או לצטל הדין אף אחר גמ"ד.

הרי לנו דס"ל לש"ך דצהסכמת שני הלדדים יכולים לחזור בהם מהפסק ולדון אלל אחר ואין צו משום זילותא לדיין. וכ"כ המשל"מ סנהדרין פ"ז ה"ב כאוקימתא של הש"ך דאיירי בחז לאחריים [וע"י בתומים ס"ק ה דכתב דודאי שניהם יכולים להתרלות לילך לדיין אחר ומ"מ הפסק של הראשון תקף לענין שההודאות והטענות צפניו הוי טענה והודאה].

וראיתי שצ"ש"ת צית יעקב סי' יח כתב שאפילו צמחילה יש משום כבוד הדיינים דלא כהד"מ, וע"י צ"ח סוף סעי' ד.

הרי לנו דנחלקו מהקלה אל הקלה, לדעת הש"ך מותר לדון אלל אחר כשנתרלו אף אם יהיה באיזה אופן זילותא כשלל חז לאחריני, ולדעת הצ"ח ושו"ת צית יעקב גם צמחילה יש זילותא, ולדעת הד"מ הוא אמלעי, דצ"ל מחילה ישזילותא וכשמחלו זה לזה אין זילותא.

ומהחזו"א סנהדרין סי' יז ס"ק יז ד"ה ש"ך ס"ק ח נראה דס"ל כהש"ך דגם אחרי גמ"ד אין חשש זילותא, דכתב שם דפשט דצרי הרא"ש צראובן שאמר לשמעון כאמן עלי אצא וזכה ראובן ועוין שמעון שרולה לדון לפני צ"ד כשר שהוא לא קיבל עליו להכשיר קרוצ לחוצתו, וע"י השיב הרא"ש דאין שמעון יכול לחזור דמסתמא שניהם מתרלים לקבל את דינו, ולכך מגיה החזו"א צהרא"ש מפני ששניהם מתרלים ומיבת "אע"פ" ט"ם הוא. הרי דס"ל דהרא"ש איירי צויכוח צין שני צעלי דינים שא"א לחזוראצל כששניהם מתרלים לחזור אין כל מניעה ולא איכפת לנו מזילותא.

והצ"ח צסי' כז סוף ס"ד כתב דצצרי הרא"ש דאף אם עצרו הצע"ד והלכו לפני צ"ד אחר אין שום צ"ד אחר רשאי לזקק להם.

ד. ונ"ל לחדש דכל מה שכתב הרא"ש דינו הוא רק צדיין יחיד שהוא כשר, אצל צקא"פ ליכא דין דכבוד הדיין. דהנה כתב הרעק"א צשו"ת סי' קעט דעד פסול שקצלוהו עלייהו והזום אין צו דין הזמה דלאו שם עד עליו. וכתב צאולם המשפט סי' ג וסי' ה דה"ה צדיין קרוצ או פסול לאו שם דיין עליו וליכא צהו כבוד הדיינים, אלל דדין הרא"ש ליכא רק צדיין יחיד ומדוייק הוא צרא"ש שכתב דינו צדיין יחיד. וסייעתא לי לחלק צין שני הפסולים, דהנה כתב המשל"מ סנהדרין פ"ג ה"ג לחלק דציחיד שדן דלאו שם פסול עליו אלל דיש עליו איסור ממידת חסידות שלל לדון יחידי צזה מועיל השמעת טענות צלל קצלה מפורשת דנקרא קצלה אלל צדיין שדן צלילה דפסול צענל עליו אז צריך קצלה מפורשת, וכ"כ הכנה"ג, הציאו שער משפט סי' ה ס"ק צ. הרי לנו לחלק צין הפסולים, ורק צדיין יחיד כתב הרא"ש דאיכא כבוד הדיינים, וכ"ש צג' דיינים כשרים, ומש"כ הרא"ש דינו צדיין אחד, החידוש הוא שגם צדיין פסול יש חשש של זילותא..

אך לל"ע מהא דהסמ"ע צסי' כז ס"ק ט וש"ך ס"ק ח דהעתיקו דינו של הרא"ש ותיירונו של הצ"י דאיכא

כבוד הדיינים על השו"ע שם דאירי בקא"פ. ול"ע. ועיי הלכה פסוקה סי' יג הערה 135, ומש"כ הערוך השלחן בסי' כב.

ובעיקר הדין אליו דודאי ראוי למנוע העצרת דיון לצי"ד שני כדי שהצי"ד השני לא ישמש לגוף מבקר על הצי"ד הראשון. ועיי מהרי"ט להלון סי' קעט שהיתה הסכמה קדומה בצפת שחכם לא ישיב לשאלת יושבי העיר שכבר נידונה צי"ד אחר כי יש לחשוש שאחד מצעלי הדין מתעקש ותואנה מצקש ולא ליית דינא והולך לחכמים אחרים ומסדר שאלתו לפניהם. וכ"כ בשו"ת מהר"ם אלשיך סי' קכה.

וקשה בעיני להכריע אם הדיון המחודש שהתקיים בצית הדין צתיק זה לא היה מיותר אחרי שכבר נידון צי"ד אחר. אלא שצניד"ד מי שרלה ודחף לקיים את הדיון בצית הדין היה מי שזכה צי"ד קמא, משום שהמחוייב לא רלה לקיים את פסק הדין וטען כל הזמן שהוא פטור, ואף לא הסכים לבוא לדיון מחודש צי"ד אחר, ורק כשהזוכה קבל היתר צי"ד לפנות להול"פ לקיום הפס"ד, ניאות החייב לחזור ולדון, וגם הזוכה הסכים לכך. נמלא שהדיון צי"ד זה היה עבור הזוכה בגדר להליל עשוק מיד עושקו, ואלל החייב ואלל החייב היה זה דיון כדי להוכיח שאינו חייב משום נהנה יותר ממה שנהנה, והוא לא נהנה ביותר משישית, שהרי התצ"ע מתייחסת לכל הצנין וכו' וכו'.